

Vergaderjaar 1986–1987

19 141

Wijziging van de artikelen 18 en 19 van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Stb. 1981, 573)

Nr. 10

BRIEF VAN DE MINISTER VAN VERKEER EN WATERSTAAT

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 27 november 1986

Ter uitvoering van de motie van de leden Eversdijk en Te Veldhuis van 3 oktober 1985 (Tweede Kamer 1985–1986, 19 141, nr. 9) bericht ik u het volgende.

De motie gaat over het vervallen, per 1 januari 1986, van de mogelijkheid om bij onregelmatige lozingen correcties op de vervuilingswaarde (dat is de maatstaf voor de heffingen en bijdragen op grond van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren) toe te passen.

In de motie wordt geconstateerd, dat bij onregelmatige lozingen waaronder die door seizoenbedrijven extra kosten kunnen optreden welke het handhaven van een correctieregeling kunnen rechtvaardigen. De Kamer is niet overtuigd van de onmogelijkheid in een dergelijke correctieregeling alsnog te voorzien en wil bij de behandeling van de nota Waterverontreinigingsheffingen (Tweede Kamer 1984–1985, 18 968) op dit onderwerp nader terugkomen. In de motie wordt de regering verzocht te onderzoeken of voor dergelijke onregelmatige lozingen een correctieregeling kan worden ontworpen met behulp waarvan in daarvoor in aanmerking komende gevallen de aantoonbare extra kosten aan de lozer in rekening kunnen worden gebracht.

Over dit verzoek van de Kamer heb ik advies gevraagd aan de Coördinatiecommissie Uitvoering Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren (CUWVO), waarin de waterkwaliteitsbeheerders vertegenwoordigd zijn. Het gevraagde advies heb ik bij brief van 19 november 1986 ontvangen.

Het kader voor eventuele nieuwe correctieregels wordt blijkens het CUWVO-rapport gevormd door een zevental randvoorwaarden. De eerste randvoorwaarde (eigenlijk het uitgangspunt) is die, welke mede aanleiding was voor de jongste wijziging van de WVO (Wet van 12 december 1985, Stb. 683), waarbij de mogelijkheid voor correcties kwam te vervallen. Deze voorwaarde vloeit voort uit de arresten van de Hoge Raad van 22 juli 1983, waarin wordt vastgesteld dat geen correctie van de heffingsmaatstaf in verband met de wijze van lozen mogelijk is, als kostenverhogende invloed niet aanwijsbaar is.

Andersom geformuleerd: correcties mogen alleen worden toegepast indien de desbetreffende wijze van lozen een kostenverhogend effect

heeft (randvoorwaarde 1). De randvoorwaarden 2 en 3 zijn ontleend aan de motie:

- er moet worden aangegeven welke gevallen voor correctie in aanmerking komen (2), en
 - de aantoonbare extra kosten moeten kunnen worden berekend (3).
- De randvoorwaarden 4 t/m 6 zijn van fiscaal-juridische origine:
- de regeling moet vooraf aan het belastingjaar bij de belastingplichtige bekend zijn (4);
 - de regeling moet algemeen geldend zijn (5);
 - de hoofdlijnen van de regeling moeten in de wet worden vastgelegd (6).

Aan recente arresten van de Hoge Raad van 8 juli 1986 wordt nog een zevende randvoorwaarde ontleend: ingeval van onregelmatige lozingen op een rioolwaterzuiveringsinstallatie is een correctie pas geoorloofd als (bij wijze van richtsnoer) de werkelijk gemaakte kosten tenminste 75 procent van de bijdrage belopen (7).

Binnen de randvoorwaarden 1, 2 en 5 komt de CUWVO tot de conclusie, dat door en met behulp van criteria incidentele gevallen kunnen worden aangewezen waarvoor een correctieregeling in theorie op z'n plaats is.

Die incidentele gevallen zullen zich met name in enkele Zeeuwse waterschappen voordoen. Daarbij tekent de CUWVO aan, dat het volgens haar onmogelijk is om binnen de randvoorwaarden 3, 4 en 6 correctieregels te formuleren, laat staan dat daarover communis opinio wordt bereikt. Door het grote aantal variabelen dat van invloed is op de feitelijke kostenveroorzaking, zal het vrijwel onmogelijk zijn de extra kosten voor iedere afzonderlijke lozing correct weer te geven.

Alhoewel het formuleren van nieuwe correctieregels dus in theorie al vrijwel tot de onmogelijkheden behoort, leidt de randvoorwaarde 7 ertoe, dat een correctieregeling zeker in de praktijk een dode letter zal zijn. Nieuwe correctieregels zijn derhalve ook uit deregulerings oogpunt onwenselijk.

Met de opvattingen en conclusies van de CUWVO, erop neer komende, dat voor «seizoenbedrijven» en andere onregelmatige lozers niet alsnog een correctieregeling kan worden ontworpen, althans dat een correctieregeling zinloos is, ben ik het derhalve geheel eens.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
N. Smit-Kroes